

Arrest

nr. 186 174 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Rahanweyn clan te behoren. U werd geboren op 5 juli 1985 te Mogadishu, district Dharkenley waar u tot eind 2009 woonachtig was. U heeft geen school gelopen noch kan u Somali lezen en schrijven. In Somalië verkocht u brood om een inkomen te verkrijgen. U huwde op 19 jarige leeftijd met Mohammed die drie maanden nadat jullie gingen samenwonen, Somalië verliet en naar Jemen ging. Iets meer dan een maand voor uw vertrek uit Somalië kwamen gewapende mannen die u wilden verkrachten uw huis binnen.

Uw vader trachtte u te verdedigen en werd vervolgens, samen met uw moeder, om het leven gebracht. Nadat ze uw ouders om het leven brachten, werd u door dezelfde mannen verschillende malen

verkracht. Na de feiten bracht een buurvrouw u naar het Banadir ziekenhuis waar u twee weken verbleef. Nadien verbleef u nog twintig dagen in het huis van de buurvrouw waarna u Somalië verliet en naar Griekenland ging. U verklaarde tot eind augustus 2015 illegaal in Griekenland te zijn verbleven. U werd gedurende uw verblijf in Griekenland twee keer gearresteerd. Ten gevolge van de discriminatie en het moeilijke leven in Griekenland, besloot u Griekenland te verlaten en in België asiel aan te vragen. U kwam 30 augustus 2015 in België aan en vroeg 31 augustus asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een paspoort van GAMS, een medisch attest (dd. 01.03.2016, Dr. Marie), een medisch attest VGV type I (dd. 01.03.2016, Dr. Marie), een medisch attest VGV type III (defibulatie) (dd. 10.05.2016, Dr. Gaillet) en algemene informatie met betrekking tot infibulatie van de webpagina Wikipedia.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Op 22 januari 2016 verklaarde u dat uw vader X, voornaam X en uw moeder X, voornaam X beiden in 2007 een natuurlijke dood stierven (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ), vraag 13A). Deze verklaringen werden u voorgelezen in het Somalisch en door u ondertekend. Diezelfde dag verklaarde u, in tegenstrijd met uw verklaringen zoals genoteerd in de verklaring DVZ, dat uw moeder en vader vermoord werden. Uw vader trachtte u te verdedigen toen ze u wilden verkrachten en werd om het leven gebracht (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw ouders op hetzelfde moment overleden zijn, maar dat u zich de datum niet kan herinneren. U voegde echter toe dat de moord plaatsvond omstreeks de tijd dat u Somalië verliet in 2009. U verklaarde tevens dat uw vader om het leven kwam toen hij u trachtte te beschermen en uw moeder stierf toen de kogel die uw vader doodde, haar raakte (zie gehoorverslag CGVS, p. 13-14 en p. 29). **Dat u enerzijds verklaarde dat uw ouders in 2007 een natuurlijke dood gestorven zijn en anderzijds dat ze, voor uw vertrek in 2009, om het leven werden gebracht, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ten gronde.** U werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, namelijk dat uw ouders overleden zouden zijn in 2007, wat u ontkende gezegd te hebben. U gevraagd naar een verklaring waarom er 2007 staat, antwoordde u dat u 'dat niet weet, dat niet gezegd heeft en dat ze verschillende keren naar data hebben gevraagd en dat u hen gezegd heeft dat u zich geen data kan herinneren' (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Dat u zich geen data kan herinneren, blijkt geenszins waar aangezien u tijdens het gehoor op het CGVS het jaar 2009, en meer specifiek de tijd dat u vertrok, als tijdsbepaling geeft wanneer uw ouders om het leven kwamen. Ook eerder in het gehoor verklaarde u eind 2009 Somalië verlaten te hebben en in Griekenland te zijn aangekomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), wat aantoonde dat u de gebeurtenis wel in de tijd kan plaatsen. U verklaarde bovendien na de gebeurtenissen twee weken in het ziekenhuis te hebben gelegen en vervolgens twintig dagen in het huis van uw buurvrouw te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p. 35), waarna u eind 2009 Somalië verliet. Dat u zich geen data kan herinneren is aldus geen afdoende verklaring voor het jaar 2007 dat als overlijdensdatum te lezen staat in de verklaring DVZ. U werd bovendien geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat uw ouders aan een natuurlijke dood gestorven zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 14), wat u ontkende gezegd te hebben. U gevraagd wat de reden is dat er twee keer, zowel bij uw vader als moeder, natuurlijke dood geschreven staat, antwoordde u dat niet gezegd te hebben en te vermoeden dat het om een vergissing gaat. Deze verklaringen kunnen echter niet rechtvaardigen dat u eerder verklaarde dat uw ouders in 2007 een natuurlijke dood gestorven zijn. Later in het gehoor, wanneer er u gevraagd werd wanneer uw problemen begonnen in Somalië, verklaarde u wederom de datum niet te herinneren. U gevraagd naar het jaar, antwoordde u reeds gezegd te hebben de datum niet te herinneren. Tot slot werd u gevraagd of u de gebeurtenis kon situeren in de tijd of linken aan een ander evenement, waarop u verklaarde door het trauma in Griekenland geheugenproblemen te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). U verklaarde eerder echter wel dat de moord op uw ouders eind 2009, rond de tijd dat u vertrok, plaatsvond. **Het voorgaande kan uw opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen echter niet rechtzetten, mede omdat uw geheugenproblemen niet medisch vastgesteld werden (zie infra) en u er op andere momenten wel in slaagt de gebeurtenis in de tijd te situeren.**

Bovendien werden er nog andere tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen vastgesteld.

Zo verklaarde u bij DVZ (zie vragenlijst CGVS, vraag 5) dat politiemannen uw ouders om het leven brachten en u verkrachtten. U voegde tevens toe dat u noch de namen van de politiemannen noch hun clan kent. Tijdens het gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p. 32) verklaarde u echter dat

sommige mannen, die bij jullie binnenvielen, bij u in de buurt woonden en dat u anderen niet herkende. U gaf zelfs de namen van drie van de agressoren namelijk Sharmaka, Abdi Asis en Ismail, wat aantoonde dat u hen wél kent. Bovendien verklaarde u dat ze van de dominante clan Abgal afkomstig zijn. U geconfronteerd met deze tegenstelling, verklaarde u dat Abgal de dominante clan is in uw district en dat u vermoedde dat ze tot die clan behoorden. De assumptie dat als u wist welke mannen het deden, u hun clan toch kon weten, werd u voorgelegd, waarop u antwoordde enkel drie van hen te kennen en dat de machtige clan in uw wijk van die mannen is. Bij DVZ nam u vervolgens het woord politiemannen in de mond wat tijdens het gehoor op het CGVS gewapende clanmilities blijken te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 29, p.30, p.32, p.33). Deze tegenstrijdigheden dragen verder bij tot de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er zijn nog tegenstrijdigheden op te merken tussen uw opeenvolgende verklaringen die uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang brengen. Zo verklaarde u bij DVZ (zie verklaring DVZ, punt 15A) dat de naam van uw moeder X, voornaam X is, terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat uw moeder X, voornaam X heet (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Hiermee geconfronteerd verklaarde u te vermoeden dat het om een vergissing gaat en dat u X gezegd heeft. Ook met betrekking tot de geboorteplaats van uw ouders legt u twijfelachtige verklaringen af. Bij DVZ verklaarde u dat uw ouders geboren zijn in Wajid en dat u niet meer gegevens weet. Tijdens het gehoor op het CGVS echter (zie gehoorverslag CGVS, p. 12-13) verklaarde u dat uw ouders geboren zijn in Bakool. U gevraagd wat de reden is dat er bij DVZ Wajid geschreven staat, verklaarde u dat er gevraagd werd naar de hoofdstad van Bakool en dat u Wajid antwoordde. Dat het ten eerste opmerkelijk is dat er u gevraagd werd naar de hoofdstad van Bakool, wordt hier buiten beschouwing gelaten. Ten tweede is Wajid niet de hoofdstad van Bakool maar de naam van een district én stad in datzelfde district in de provincie Bakool. De hoofdstad van Bakool is Xuddur (zie informatie in uw administratief dossier). Tot slot legde u met betrekking tot de naam van uw man en uw huwelijksdatum tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij DVZ (zie verklaring DVZ, punten 14 en 15A) dat uw man X, voornaam X is en dat u in 2008 huwde. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw man X, voornaam X is. U hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat het vreemd is en niet is wat u gezegd heeft. Tijdens het gehoor verklaarde u bovendien dat u op 19 jarige leeftijd aan uw man gegeven werd. Aangezien u geboren bent in 1985, zou dat betekenen dat u in 2004 huwde en niet in 2008, zoals u bij DVZ verklaarde (zie gehoorverslag CGVS, p. 15).

U verklaarde tot de Rahanweyn clan te behoren. Volgens uw verklaringen vormen de Rahanweyn een minderheid in Mogadishu (zie gehoorverslag CGVS, p.12), wat niet betwist wordt door het CGVS. U haalde discriminatie aan ten gevolge van uw toebehoren tot de Rahanweyn clan. Er werd u gevraagd op welke manier u als Rahanweyn in Mogadishu gediscrimineerd werd, waarop u antwoordde dat jullie, als Rahanweyn, niet machtig waren in het district en tot de minderheden behoorden. Gevraagd naar persoonlijke en concrete voorbeelden van die discriminatie, zei u dat in het district Dharkenley voornamelijk Da'oud van Abgal woonden en dat jullie daar gediscrimineerd en niet gerespecteerd werden. Er werd u nogmaals gevraagd naar persoonlijke en concrete situaties waarin u voelde dat u niet gerespecteerd werd, waarop u –nogmaals- antwoordde dat jullie gediscrimineerd werden en niet gerespecteerd werden door de meerderheidsclan die er woonde. Gepolst naar uw eigen ervaringen in het dagelijkse leven, verklaarde u dat ze uw moeder en vader voor uw ogen vermoordden, wat gezien de tegenstrijdigheden in uw asielrelaas, ongeloofwaardig werd bevonden (zie supra). U verklaarde bovendien dat het brood dat u verkocht soms op de grond werd gegooid en het brood u soms afgenomen werd zonder te betalen (zie gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Naar het einde van het gehoor toe, werd u nogmaals gevraagd naar voorbeelden hoe u als Rahanweyn behandeld werd in uw district, waarop u antwoordde dat jullie slecht behandeld werden door de mensen in uw district en als voorbeeld gaf u de verplichte aankoop van bepaalde spullen op de markt zoals het gas dat gebruikt werd voor de lampen (zie gehoorverslag CGVS, p. 36-37). **Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de discriminatie die u onderging ten gevolge van uw toebehoren tot de Rahanweyn clan, onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.** Het feit dat u verplicht werd aankopen te doen die u niet wilde, of dat u soms geen geld ontving voor uw brood, kan bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden.

U legde tijdens het gehoor een medisch attest neer waarin vastgesteld werd dat u type I besneden werd, met de vermelding 'excision capuchon clitoris' (dd. 01.03.2016, Dr. Marie). U verklaarde echter dat u initieel type sooni besneden werd en nadien faraonische besnijdenis onderging (zie gehoorverslag CGVS, p. 22), wat uw tweede medisch attest bevestigt (dd. 10.05.2016, Dr. Caillet). **Er werd u tijdens**

het gehoor verschillende keren gevraagd wat uw vrees is met betrekking tot uw besnijdenis bij terugkeer naar uw land van herkomst. In eerste instantie verklaarde u bang te zijn voor de mensen van wie u vluchtte. Daarna verklaarde u angst te hebben verbonden met de besnijdenis en veel problemen te hebben ondervonden ten gevolge van de besnijdenis. Gevraagd of u deze problemen kon verduidelijken, verwees u opnieuw naar de aanval van de militie. Er werd u vervolgens nogmaals de kans gegeven uw vrees met betrekking tot uw besnijdenis bij terugkeer naar Somalië uiteen te zetten, waarop u antwoordde dat u een probleem heeft in verband met uw besnijdenis. U gevraagd naar het probleem, vroeg u 'met mijn besnijdenis?', waarna de vraag herhaald werd. U antwoordde vervolgens dat als een lichaam afgesneden wordt terwijl die persoon geen verdoving heeft gekregen, je dat probleem wel kan voelen. U werd geconfronteerd met de bevinding dat u het voorgaande steeds herhaalt en dat u –opdat u geholpen zou kunnen worden- meer uitleg moet geven, waarop u reageerde dat de pijn die u ondervonden heeft toen u daar was, er nog steeds is en dat u –indien u zou terugkeren – de pijn vreest die u ondergaan heeft toen u daar was. U haalt op geen enkel punt een vrees voor re-infibulatie aan. Het mag van u als volwassen vrouw echter redelijkerwijs verwacht worden dat u dit zelf zou aanhalen indien u werkelijk zo'n vrees zou hebben. Aangezien u deze vrees niet aanhaalt kan besloten worden dat er in uw hoofd geen vrees voor herinfibulatie aanwezig is.

Volgens informatie waarover het CGVS beschikt gebeurt re- infibulatie overal in Somalië, in de volgende gevallen: na de bevalling, na een scheiding, volwassen vrouwen die vragen om opnieuw nauwer gemaakt te worden, na een verkrachting op vraag van de ouders van het slachtoffer. Bovendien blijkt dat vrouwen enkel voor een eerste huwelijk verondersteld worden nog maagd te zijn en dat, in het geval een vrouw reeds open werd gemaakt voor haar huwelijk, het zou kunnen dat ze zich onder druk van de verwachtingen van de maatschappij opnieuw dicht laat maken. Er bestaat tevens geen COI die wijst op de algemene, de facto toepassing van re-infibulatie ten gevolge van defibulatie. Verminking wordt beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, f) van de wet van 15 december 1980, volgens hetwelk daden die worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, afdeling A van het Verdrag van Genève onder andere de vorm kunnen aannemen van daden van genderspecifieke aard. **Vrouwelijke genitale verminking wordt echter beschouwd als een eenmalige, sporadische daad van vervolging. De gevolgen van en het lijden ten gevolge van vrouwelijke genitale verminking zijn op zich geen daden van vervolging.** De asielzoekster kan geen subsidiaire bescherming krijgen louter op basis van medische problemen en/of geen toegang tot verzorging of behandeling. Artikel 48/4 bepaalt namelijk uitdrukkelijk dat subsidiaire bescherming alleen kan worden toegekend aan "een vreemdeling die niet kan worden beschouwd als vluchteling en geen beroep kan doen op artikel 9 ter".

Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u eind 2009 Somalië te hebben verlaten en in Griekenland te zijn aangekomen. U verklaarde tevens nooit de kans te hebben gehad om asiel aan te vragen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Uit informatie die het CGVS van Griekenland ontvangen heeft (zie administratief dossier), blijkt nochtans dat u op 2 juli 2015 asiel heeft aangevraagd aan de Griekse autoriteiten op naam van X, geboortedatum **01.01.1987**. Op 25 augustus 2015 werd uw asielaanvraag onderbroken omdat u verdwenen was. Deze informatie stemt niet overeen met uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Griekenland. Bovendien verklaarde u tijdens uw asielaanvraag in België geboren te zijn op **5 juli 1985**, en niet op 1 januari 1987, zoals u in Griekenland verklaarde.

Wat betreft de door u geopperde geheugenproblemen, moet vastgesteld worden dat u geen enkel attest neerlegt waarin deze geheugenproblemen vastgesteld werden. Wat betreft het door u neergelegde medisch attest waarin een litteken van minder dan twee centimeter op de schedel vastgesteld werd, moet opgemerkt worden dat een medisch attest geenszins inkijk biedt in de oorzaak van de verwondingen doch slechts een vaststelling van de verwondingen is. Er staat bovendien expliciet vermeld in het medisch attest dat de oorsprong onbepaald is. Dit attest is dus geenszins in staat de tegenstrijdigheden in uw asielrelaas recht te zetten. Uw inschrijvingskaart bij GAMS toont enkel aan dat u zich ingeschreven heeft bij GAMS en verschaft verder geen informatie met betrekking tot uw besnijdenis. Tot slot legde u ook algemene informatie neer met betrekking tot infibulatie. Deze Wikipedia pagina bevat informatie over de praktijk van infibulatie, desinfibulatie, re-infibulatie en geografische verdeling van VGV. Deze informatie heeft betrekking op de algemene praktijk en zegt niets over uw persoonlijke situatie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar

een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen

verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. **Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 25 november 2016 een schending aan van "het artikel 48/3, 48/4, 48/7 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, in samenhang met de schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Verzoekster haalt aan dat verweerder *“niet veel aandacht besteed aan de besnijdenis en verkrachting die verzoekster heeft dienen te ondergaan in haar land van herkomst”* en dat deze het zelfs niet nodig acht haar hierover te verhoren. Volgens verzoekster betreft *“voornoemd document een begin van bewijs van het feit dat verzoekster zware vervolgingen heeft ondergaan in haar thuisland”* en zijn *“de besnijdenis en eveneens de verkrachting te vergelijken met een foltering die wordt ondergaan”*.

Het verzoekschrift stelt voorts dat verzoekster *“behoort tot een bepaalde sociale groep in haar thuisland met name de vrouwen. (arrest RVV nr 72592 van 23/12/2011)”*. Verzoekster voert aan dat verweerdere vaststelling dat *“de traditionele praktijk reeds ondergaan is en men dus geen internationale bescherming kan krijgen”* totaal foutief is, gezien verweerder *“2 belangrijk zaken uit het oog [verliest] met name het feit dat in casu de bewijslast wordt omgedraaid en het feit dat het niet om dezelfde foltering dient te gaan maar om het even welke vervolging bij terugkeer”*. Verwijzend naar artikel 48/7 van bovenvermelde Vreemdelingenwet, merkt verzoekster op dat er niet getwijfeld wordt *“aan het feit dat verzoekster reeds een vervolging heeft ondergaan in het verleden. Met name de besnijdenis. Dit is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor verzoekster gegrond is. Het is dan aan tegenpartij om deze te betwisten, wat dus leidt tot een omkering van de bewijslast.”*

Verzoekster geeft aan dat *“daarenboven rekening [dient worden gehouden] met om het even welke andere vervolging waarvan verzoekster het slachtoffer kan worden bij terugkeer en niet alleen de besnijdenis of herbesnijdenis.”* Zij voert aan dat genitale verminking een inbreuk op de universele rechten van de mens is en dat verzoekster daarenboven het slachtoffer werd van verkrachting, hetgeen eveneens als een foltering dient worden gezien.

Aangaande de subsidiaire bescherming haalt verzoekster aan dat verweerder erkent dat de situatie in Mogadishu zeer complex, problematisch en ernstig is. Zij stelt dat er zeer regelmatig geweldplegingen zijn in de wijk waar verzoekster woont. Ook verwijst verzoekster naar de ambtsberichten van 30 maart 2016 (zonder informatie of enige verduidelijking bij te voegen). Wat betreft de terugkeer naar Mogadishu, wijst verzoekster erop dat mensen terugkeren omdat het de enige manier is om te voorzien in de basisbehoeften, maar niet omdat Mogadishu veilig zou zijn.

In hoofddorde wordt gevraagd *“de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde, het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen, en zeer ondergeschikt het dossier terug te verwijzen naar het CGVS met het oog op een grondiger onderzoek.”*

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk

heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De commissaris-generaal betwist verzoeksters herkomst uit Mogadishu niet maar stelt dat haar asielrelaas niet geloofwaardig is.

2.4. Verzoekster verklaart dat zij Somalië ontvluchtte nadat gewapende mannen haar huis binnenvielen, haar verkrachtten en haar ouders vermoordden.

2.5. Vooreerst kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoekster aanvankelijk bij de DVZ verklaarde dat haar beide ouders in 2007 een natuurlijke dood gestorven zijn (verklaring DVZ van 22 januari 2016, punt 13), terwijl zij later aangaf dat haar ouders vermoord waren door politiemannen (vragenlijst CGVS van 22 januari 2016, punt 5). Tijdens het verhoor bij het CGVS stelde verzoekster dan weer dat haar ouders in 2009 omgekomen waren (gehoorverslag van het CGVS van 22 juni 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 13) ten gevolge van een aanval door "*verschillende mannen van de militie*" bij verzoekster thuis (CGVS-verslag, p.29). Dergelijke onverzoenbare verklaringen over eenvoudige doch essentiële zaken, die tevens tot de kern van haar asielrelaas behoren, ondergraven geheel de waarachtigheid van verzoeksters asielmotieven. Immers geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen omtrent het overlijden van haar ouders beperkt verzoekster zich tot het ontkennen initieel verklaard te hebben dat haar ouders een natuurlijke dood gestorven waren in 2007 en dat het om een vergissing zou gaan (CGVS-verslag, p. 13-14). Verzoeksters verklaringen komen dan ook verzonnen voor.

2.6. Waar verzoekster bij het CGVS verklaart dat zij zich de data niet meer herinnert (CGVS-verslag, p. 13), kan verzoeksters uitleg niet verschonen gezien uit haar verklaringen blijkt dat zij wel degelijk in staat is gebeurtenissen in de tijd te plaatsen, "*Ik ging weg einde 2009*" (CGVS-verslag, p.6). Ook verzoeksters verklaring dat zij geheugenproblemen heeft ten gevolge van een trauma opgelopen in Griekenland (CGVS-verslag, p. 28) kan geenszins overtuigen, gezien dit een blote bewering betreft.

2.7. Het door verzoekster bij het CGVS neergelegde medische attest van 1 maart 2016 stelt louter vast dat verzoekster een litteken van minder dan 2 centimeter op haar schedel heeft, waarvan de oorzaak onbepaald is. De door verzoekster voorgehouden geheugenproblemen worden bijgevolg geenszins vastgesteld, laat staan vermeld. Bovendien blijkt uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag geenszins dat verzoekster zich bepaalde feiten niet herinnert omwille van haar voorgehouden traumatische ervaringen. De dossierbehandelaar heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Overigens licht verzoekster ook thans niet toe welke trauma's dermate zwaar waren, dat ze aanleiding geven tot geheugenstoornissen. Dit klemte te meer nu haar asielmotieven niet minimaal aannemelijk worden gemaakt.

2.8. De geloofwaardigheid van verzoeksters relaas over haar ouders wordt voorts verder ondergraven nu verzoekster bij de DVZ over de mannen die haar en haar ouders hadden aangevallen, verklaarde "*Het waren politiemannen. Ik ken hun namen niet en ik weet ook niet van welke clan ze waren. Ik weet niet wie ze waren*". (vragenlijst CGVS, punt 5), terwijl ze bij het CGVS aangaf "*Ja ik zag hun gezichten, sommige van hen waren zij die in huizen woonden naast onze huizen, en sommige herkende ik niet (...)* Ik herinner me de namen van 3 van hen; sharmake, abdi asis en ismail (...) Ja ze zijn van abgal clan die de plek gedomineerd". (CGVS-verslag, p. 32). Er kan echter niet worden ingezien hoe het mogelijk is dat verzoekster de mannen niet kende, terwijl zij later enkele van hun namen kan opnoemen, kan aanduiden dat zij van de Abgal clan zijn en aangeeft dat een aantal onder hen haar burens waren.

2.9. Verzoekster legt zelfs incoherente verklaringen af over de naam van haar moeder, de geboorteplaats van haar ouders, de naam van haar man en haar huwelijksdatum, wat haar algehele geloofwaardigheid verder aantast. Zo verklaart zij bij de DVZ dat haar moeder X heet (verklaring DVZ, punt 13a), terwijl zij bij het CGVS stelde "*Mijn moeder is X*" (CGVS-verslag, p. 12). Wat betreft de geboorteplaats van haar ouders verklaarde verzoekster eerst dat zij beide in Wajid geboren waren (verklaring DVZ, punt 13a), maar later dat Bakool hun geboorteplaats was (CGVS-verslag, p. 12). Voorts verklaarde verzoekster dat haar man X heet (verklaring DVZ, punt 51a), terwijl ze later stelde dat zijn

naam X is (CGVS-verklaring, p. 14), en dat zij in 2008 gehuwd waren (verklaring DVZ, punt 15a), terwijl verzoekster bij het CGVS aangaf dat ze 19 jaar was ten tijde van haar huwelijk (CGVS-verslag, p. 15), wat in 2004 was. Verzoeksters asielrelaas is niet enkel ongeloofwaardig maar ook haar identiteit is niet aangetoond nu ze haar afstamming en herkomst niet eenduidig kan melden. Immers indien verzoekster inderdaad afkomstig zou zijn uit Somalië dan kunnen dergelijke gegevens haar niet onbekend blijven. De Raad is dan ook van mening dat verzoeksters identiteit niet is aangetoond.

2.10. Volledigheidshalve dient nog worden opgemerkt dat verzoekster bij het CGVS meermaals ontkende dat zij in Griekenland asiel had aangevraagd. Zo antwoordde verzoekster, wanneer gevraagd of zij ooit in Griekenland asiel had aangevraagd, *“Nee, ze hebben ons opgevangen vanuit de zee nadat onze boot 20 uur op de zee was ten gevolge van mechanische problemen, dan gaven ze ons brieven om het land te verlaten. (...) Neen ik heb die kans niet gekregen want de soldaten arresteerden ons altijd als ze ons zagen op de weg”* (CGVS-verslag, p. 6-7). Volgens de Griekse autoriteiten heeft verzoekster echter asiel aangevraagd in Griekenland op 2 juli 2015, waarbij ze verklaarde dat ze geboren was op 1 januari 1987, en niet op 5 juli 1985 zoals ze verklaarde voor de Belgische asielinstanties (zie informatie administratief dossier). Haar asielaanvraag werd ten gevolge van haar verdwijning onderbroken op 25 augustus 2015. Verzoekster liegt aldus manifest over haar komst naar België. Een dergelijke houding is laakbaar en tast haar geloofwaardigheid verder aan.

2.11. Gelet op voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan verzoeksters asielrelaas. Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

2.12. Waar verzoekster in haar verzoekschrift naar haar besnijdenis verwijst en meent dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is, wijst de Raad erop dat dit artikel niet enkel stelt dat *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is”* doch ook *“tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”* Verzoekster wijst in het verzoekschrift op de mogelijke herinfibulatie doch toont niet aan dat dit meer is dan een bewering. Immers noch uit verzoeksters verklaringen (CGVS-verslag, p. 21-22), noch uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst herinfibulatie riskeert. Uit de informatie in het administratief dossier (*“COI Focus: Somalië: Defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië”* van 13 juni 2016) blijkt immers dat er in Somalië geen sprake is van systematische en automatische toepassing van herinfibulatie en dat herinfibulatie bij vrouwen die reeds gehuwd zijn of waren enkel wordt toegepast wanneer deze vrouwen dit zelf wensen. Waar het verzoekschrift stelt dat *“daarenboven rekening [dient worden gehouden] met om het even welke andere vervolging waarvan verzoekster het slachtoffer kan worden bij terugkeer en niet alleen de besnijdenis of herbesnijdenis”*, dient te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat de aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekende partij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en de waarheid spreken (zie onder meer RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). *In casu* is overduidelijk dat verzoeksters verklaringen geheel ongeloofwaardig en onbetrouwbaar zijn.

2.13. Het door verzoekster op 22 juni 2016 neergelegde medische attest van 1 maart 2016 stelt vast dat verzoekster een besnijdenis type I heeft ondergaan. Het medische attest van 10 mei 2016, neergelegd op 6 juli 2016, bevestigt echter verzoeksters verklaringen dat zij initieel type III besneden werd met nadien defibulatie (CGVS-verslag, p. 22). De Raad herhaalt dat verzoeksters besnijdenis niet betwijfeld wordt, maar dat deze attesten verzoeksters vrees voor een herinfibulatie niet aantonen.

Meer nog, verzoekster werd meermaals gevraagd naar haar vrees met betrekking tot haar besnijdenis bij een terugkeer naar Somalië en antwoordde, *“Ik heb angst verbonden met de besnijdenis, ik heb veel problemen ondervonden ten gevolge van de besnijdenis. (...) Ja ik heb een probleem in verband met mijn besnijdenis (...) Ik heb een probleem met betrekking tot mijn besnijdenis (...) Is de pijn die ik heb ondervonden toen ik daar was, die is daar nog, als ik terug ga vrees ik de pijn die ik ondergaan heb toen ik daar was”* (CGVS-verslag, p. 21-22). Verzoekster haalt op geen enkel moment een vrees voor herinfibulatie aan bij terugkeer naar Somalië.

2.14. Het op het Commissariaat-generaal op 22 juni 2016 neergelegde “*paspoort van GAMS*” is slechts een bewijs van haar lidmaatschap van deze organisatie, dat niet betwijfeld wordt doch geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen. De Wikipediapagina, neergelegd op 6 juli 2017, geeft louter een overzicht van de algemene praktijk van infibulatie, desinfibulatie, herinfibulatie en de geografische verdeling van besnijdenis. Deze algemene informatie heeft echter geen betrekking op de persoonlijke situatie van verzoekster.

2.15. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Aangezien de commissaris-generaal aanneemt dat verzoekster afkomstig is uit Mogadishu, terwijl dit niet geheel kan overtuigen zal voorts de situatie van Mogadishu worden onderzocht in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.19. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.20. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): “*Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen*” waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) “*of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.*”.

2.21. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoekster niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.22. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië

vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.23. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.24. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.25. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar zij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.26. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de

doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.27. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.28. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.29. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.30. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met

restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.31. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu ‘veilig’ is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.*

2.32. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.33. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.34. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.35. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.36. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK